

LiDraNo Blato

OŠ Blato
LiDraNo 2017
Literarni i novinarski radovi
učenika osnovnih i srednjih
škola otoka Korčule prijavljenih
na susret **LiDraNo**

Blato, 27.1. 2017.

Školska
2016./2017
godina

uredio:
Tonći Padovan

Literarni radovi OŠ

Najvažnija je ljubav

Rodendan umjestnosti

I moja kaplja pomaže ga tkati

Ponestalo mi riječi

U potrazi za riječima

Čežnja

Sretna

Moj je otok izgubio sidro

Budi promjena koju želiš vidjeti u svijetu

Godišnja doba – haiku pjesme

Ko je tovar ?

Što sve riječi mogu?

Proplanak moga djetinjstva

Priče o kiši

Moja sobica - moja slobodica

Prepelice

Di gre ovi svit?

Despet

Das am slikarica

Najvažnija je ljubav

Ljubav je u meni i oko mene. To je najtopliji osjećaj. U njemu uživam. Volim kad me mama ili tata zagrlje. Zagrljaj mi treba kad sam jako tužna.

Ljubav ponekad može biti luckasta, topla i osjećajna. Ja znam pokazati nekome ljubav. Za mene je lijepa riječ najvažnija u ljubavi. Osmjeh, zagrljaj i pažnja također su važni. To krijepi ljubav. Ništa drugo mi nije važno. Treba samo prepoznati pravu ljubav.

Ljubav se ne može kupiti, trebaš je zaslužiti.

CVIJET12345

3. razred

ROĐENDAN UMJETNOSTI

17. 01.

UMJETNOST DESET GRANA IMA

DRAGA NAM JE ONA SVIMA.

BEZ NJE NA SVIJETU

BILO BI DOSADNIJE,

BILO BI NAM HLADNIJE.

UMJETNOSTI ROĐENDAN TI

SRETAN, DA TE NEMA

BIO BIH MANJE SRETAN.

NORI2 2.razred

I moja kaplja pomaže ga tkati

Na satu hrvatskog jezika pričali smo o tome kako svatko pridonosi zajednici.

Da, baš! Koja laž! Ja bih lako izdržala bez Tine. Ona se često ljuti bez razloga, a Ivan se samo dere. Nina je pretiha, a Ana stalno pametuje. Čime to oni pridonose našem razredu?!

Tako sam razmišljala sve dok se nije dogodilo nešto strašno. Zaspala sam i usnula pravu noćnu moru.

Došla sam pred školu kao i svakog normalnog jutra. Sjela sam na zidić i čekala zvono. Kada je zazvonilo, ušla sam u razred i vidjela da nema Tine, Ivana, Nine i Ane. Prvo sam pomislila: „Koji *jackpot!*“ Nisam ni slutila da će to biti grozan dan.

Prvi sat prošao je *super*, ali na drugome satu razredni most počeo se rušiti. Bio je tjelesni, a Ivana, koji jedini zna igrati nogomet, nije bilo. Nitko nas nije driblao i nasmijavao, lopta je stalno letjela u aut i nitko nije zabio gol. Utučeni zbog dosadnog sata tjelesnog, jedva smo se dovukli do učionice prirode.

„Joj, pa danas je test!“ sjetila sam se, a Tina je bila jedina koja je mogla nastavnika nagovoriti da ga odgodi. Nastavnik nam je dao test. Grozno sam ga napisala i nisam imala volje za nastavak školskog dana.

Slijedio je odmor, a nije bilo Ane i Nine da mi objasne domaću zadaću iz matematike koju nisam napisala. Zato se na matematici nastavnica derala na mene: “Probudi se, ljeto je gotovo!”

Poslušala sam je i probudila se iz noćne more.

Brzo sam se spremila za školu, još zbunjena od sna. U školu sam hitro stigla i utrčala u razred. Tamo su bili svi, ama baš svi! Sve sam ih izljubila sretna što ih vidim. Gledali su me kao duha, ali meni to nije bilo važno. Shvatila sam: svi smo vrijedni! Imamo mana, ali svačija kaplja pomaže tkati moj razredni slap.

Ponestalo mi riječi

Jutros sam se grdno posvađao s prijateljem. Bila je to tuča riječi, more ubojitih i uvredljivih riječi. Potopio sam ga na dno svojim riječima. Više ne želi čuti za mene. Za vrijeme nastave nismo se niti jednom pogledali.

Došao sam kući. Ručak nisam pojeo. Pekla me savjest. Htio sam mu se ispričati, ali nisam mogao naći riječi kojima bi on isplivao na površinu. Bilo mi je teško smisliti prijateljske, lake, blage riječi koje bi ga nahranile srećom. Ne ide! Nikada nikoga nisam vrijeđao riječima, pogađao, potopio...

Možda me moji bližnji mogu nahraniti znanjem. Pitao sam oca, majku, sestru, baku i djeda, no njihove riječi su i mene uranjale u more nedoumica. Trebao sam izmisliti ispriku sam. Sve je moje maslo i trebam se izvući. Pametno.

Cijelu noć nisam spavao. Smišljao sam pregršt riječi koje bi ga trebale raznježiti, nasmiješiti i razveseliti. Mučio sam se. Bilo mi je teško. Nakon neprospavane noći riječi su mi i dalje stiskale srce. Nisam htio poći u školu, no ispao bih kukavica.

Prije početka nastave ugledao sam ga kako sjedi na klupi, on, potopljen mojim riječima. Ponestalo mi riječi kojima bih mu se ispričao. Prišao sam, ukrao trenutak pažnje i samo rekao:

- Oprosti.

Ne znam je li mi taj čas oprostio, no kamen teških riječi nestao je, pao na dno, a moj prijatelj vinuo se u nebo.

Pametnica33333, 6.r

U potrazi za riječima

Svake večeri u jednoj knjižnici, kad nema nigdje nikoga, knjige se izmigolje s polica kako bi se riječi oslobodile i mogle učiti o svijetu. Dosadilo im čučati zarobljene u pričama bez da okuse život.

Jedne večeri istraživale su vanjski svijet i izgubile se u velikom gradu. Nisu se stigle na vrijeme vratiti u knjižnicu. Slušale su ljude kako razgovaraju na ulici i promatrale kako se ponašaju. Jedan mladić je rekao djevojci da je voli. Tada su se sve riječi ljubavi od miline silno raznježile. Ali čule su se i teške i ružne riječi koje su ranjavale srca i teško ih se moglo spriječiti da se kreću brže od svih drugih riječi. Za njih nije postojala granica, nitko ih nije mogao zaustaviti, a tužne riječi vukle su se za njima kao sjene.

Ujutro su posjetitelji došli u knjižnicu i vidjeli knjige uokolo razbacane, otvorene i potpuno prazne. Stranice su bile potpuno bijele, bez ijedne riječi. Svi su bili žalosni i htjeli su da se riječi vrate u knjige, zato su napisali pismo riječima moleći ih da se smiluju jer im silno nedostaju u pričama, enciklopedijama, udžbenicima i rječnicima.

Pismo je nekako dospjelo do izgubljenih riječi koje su sljedeće večeri pronašle put kući. U knjižnici je ponovo zavladao sloga. Knjige su oživjele, a riječi naučile da ne treba tražiti život jer je život u njima samima.

MORE88888, 6.r

ČEŽNJA

Cvrčak i bor

završavaju svoj razgovor.

Sunce na počinak odlazi,

kroz more na put polazi.

More vjetru odaje

tek zadnje tajne.

Usnula su brda,

spokojna je tišina svuda.

Samo još zaljubljeno srce snije

da mu netko ljubav otkrije.

PINOKIO11111 VII. r.

SRETNA

Ja živim u kući blizu mora

i reći ću vam zašto

sretna sam zbog toga.

Kad pogledam van

vidim veliki pokrivač plav,

nekad ravan, nekad izgužvan,

a pogled na njega

uljepša mi dan.

Navikla sam na tog

dragog susjeda plavog,

s njim često razgovaram

i njegovu ćud

već pomalo znam.

Vidim da se na vjetar ljuti,

da u bonaci spokojno šuti,

da se mršti kad kiša pljušti...

I znam da čeka ljeto kao i ja

da me primi u svoj zagrljaj

pa da zajedno budemo sretni

dok traju dugi dani ljetni.

GRDELIN 22555, 8. razred

Moj je otok izgubio sidro

Moj je otok izgubio sidro
pa krenuo smjerom jakog juga.
Razvio je svoje bijelo jedro
da ga ne bi svladala tuga.

Putem sretno prijatelje svoje
pa ih zovne da pođu put svijeta.
Hvar joj kaže da baš nema volje,
a Braču se ne ide dalje od Splita.

Drugog dana zapuhala bura,
pa je vratila nazad do Mljeta.
Pokraj nje Pelješac se i dalje gura,
a Lastovo čuva da joj bude mjesta.

Bond12345, 5.r

Budi promjena koju želiš vidjeti u svijetu

Život je kao vožnja zabavnim parkom. Penjemo se visoko, spuštamo strmoglavo, skrećemo desno, a onda žurno lijevo. Nastavljamo, spotičemo se i ustajemo. Idemo dalje živeći u svome malom svemiru često nesvjesni mnogočega oko nas. A bilo bi dobro nešto dobro učiniti, nešto promijeniti... ponekad. Možemo li uopće promijeniti nekog, osim samih sebe? Mislim da druge ne možemo istinski promijeniti, ali zato uvijek ostajemo mi koji možemo nešto učiniti – ako smo, naravno, spremni za promjenu. Dakle, jedini put za promjenu je: preobraziti sebe i svoje djelovanje jer na taj način probražavamo i druge, a konačno i svijet u kojem živimo tada postaje ljepše mjesto za život. Neka ta promjena bude dobra i pozitivna za sve, a sve što mi trebamo učiniti je htjeti činiti dobro. Ako mi nešto pozitivno napravimo, i drugi će to slijediti pa će takvo ponašanje postati „zarazno“. Napravimo svijet boljim mjestom za život pružajući dobar primjer drugima. Sigurna sam da je to moguće.

Pobjeda 55555 6.r.

Godišnja doba – haiku pjesme

Cvijet đurđice
s veseljem pozdravlja
ovo proljeće.

Iz žutog žita
izviruju crveni,
žarki makovi.

Rumeno lišće
lagano poigrava,
jesen se igra.

U starom vrtu
na bijelu ružu sleti
jedna pahulja.

Noge 12344

5.r.

Ko je tovar ?

Doša je stajun od liganja. Dida mi govori: "A što me nisi zva?"! Ja mu govorin: "Prin si proša kraj mora, što ti mene nisi zva, da gremo? Jesi ti stariji ili ja?!"

Moj dida Petar, ima plastičnu barku što se zove Pasara, govori da je duga pet metri, ima kabinu. Ima i motor od 10 konja, ali ja ne razumin što bi konji mogli činit po moru.

I tako išli ja i dida na peškafondo na lignje i rekli jedan drugemo, kako i uvik, ko je prvi ćapa da je tovar. Odjedanput meni nešto otežalo i gledan prvi put... je li ovo lignja, drugi put... jeli ovo sipa, a treći put vidin hubotnica. Kako iman krakte ruke i samo dvdeset i četiri kila nisam je moga izvuć, pa se zalipila za bandu od barke. Vičen ja dida pomozi. Dida govori: "Toni brzo daj nož!", ja san mu ga doda, a on je za čas sredi hubotnicu i stavi u lamin od Jupola.

Uf, kako san se tresla! Još smo malo ostali i nešto sitno ćapali, pa pošli pu doma.

Čin sam doša izmirili smo tu hubotnicu, bilo je u njon više od dva kila. Odma sam zva drugega didu. On ne gre lovit, ali mu je uvik drago kad ja štogo ćapam, pa hoće da mu pripovidan kako je bilo. Cila obitelj me hvalila, a mater je rekla dobro te ni izila. I sutradan su me svi zvali i bi san sritan. Stinu ruke, ali isplati se digo poč i bude gušt.

Od ove hubotnice na prstu mi je ostala velika zasjekotina, na koju san stavi flaster.

Na kraju, nismo se mogli dogovorit ko je tovar, ja koji san je ćapa ili dida koji je izvuka hubotnicu u barku. Ma ni ni važno, važno je da je ona u dubinskemu, pa ćemo je lipo skupa izist.

Tovar50111,

3. r.

Što sve riječi mogu?

U životu različitim ljudima upućujemo različite riječi. Nekome tople riječi, nekome nježne, ponekad mekane i ugodne, riječi pažljive i ohrabrujuće... Riječima izražavamo ljubav, divljenje, potporu, razumijevanje. Ali riječi imaju i svoju drugu stranu jer njima se može ljude vrijeđati, ponižavati i nanositi bol. Riječi imaju veliku moć. Bez obzira kojim jezikom govorimo, naša se namjera pokazuje kroz riječi. Riječ nije samo skup glasova, samo zvuk. Riječ je snaga koja, po našem odabiru, može graditi ili razarati. I sama često ljude i situacije pamtim po izgovorenim riječima. Svaka izgovorena riječ može u naše živote unijeti veliku radost, ali i strašnu patnju. Neka nas obraduje, razveseli i utješi, a neka rastužuje i razočara. Zbog izgovorenih riječi ćemo se i raznježiti, nasmijati ili pak zaplakati. Poznata je izreka da lijepe riječi otvaraju sva vrata, ali grube riječi imaju veću moć i duže se pamte. One su snažne i razorne. Riječi mijenjaju ljude, a tako i svijet. Riječ je najveće oružje pa pazimo kako ga koristimo.

Pobjeda 55555

6. r.

Proplanak moga djetinjstva

Oduvijek volim prirodu. Voljela sam je i kada sam bila malena djevojčica. Osobito mi je bio drag jedan proplanak koji se nalazio u blizini moje kuće. Tamo bih se osjećala kao ptica. Tako slobodna! Ta malena šumska čistina osobito mi je bila mila u proljeće kada bi šareno i opojno cvijeće izdiglo svoje glavice iz guste zelene trave. Sve je tako šareno i veselo, a ja trčim i veselim se do mile volje. Zimi bi moju livadu okovala hladnoća, a ja bih je promatrala kroz prozor i čeznula za proljećem.

Livada je imala jedno stablo rogača koje se pružalo visoko u nebo, a ljeti mi činilo ugodan hlad. Penjala bih se na njegove grane i igrala u njegovoj krošnji dok su ptice pjevale iznad moje glave. Kada bi se spustio mrak, njegove grane bi mi šaptale da moram kući. Prije odlaska uvijek bih još jednom pretrčala cijeli proplanak i ubrala nekoliko cvjetova.

Obožavala sam to mjesto koje oduvijek u meni budi samo lijepe uspomene. Ipak, ono ne bi pobuđivalo tako draga sjećanja da sam tamo bila sama, bez prijatelja. Još uvijek se sjećam svih priča i šala koje smo zajedno dijelili. Još uvijek se sjećam ljubavi i prijateljstva...još uvijek.

Pobjeda 55555

6.r.

Priče o kiši

Posljednjih dana, tjedana, mjeseci kiša je padala s neba ravno na tlo mog mjesta. Ljudi kažu kako se tada najviše „čejadi ćapa u depresiji“. To je obično ono razdoblje od kraja prvog do početka četvrtog mjeseca. Većina ljudi koje znam ne voli kišu.

Ja osobno uživam u njoj. Kada kod nas kiša dođe, prvo je mirna, blaga i tiha, a zatim sve jača, snažnija, glasnija. Kada k nama kiša dođe, otjera sve ljude s ulice, automobile sa ceste, ptice s neba. Samo sve otjera. Ljudi je ne vole. Tijekom padanja kiše svi su mrzovoljni, tužni, uznemireni... Nakon kiše uvijek dolazi sunce, zar ne? Kada kiša k nama dođe, ja uživam u njoj. Uživam u njoj jer je tako svježja i umirujuća. Volim misliti kako je kiša nekakav znak, nešto posebno od Boga kako bi nas očistilo od grijeha, žalosti, boli. Kako bi nas to nešto, kiša, natjerala na razmišljanje. Ona pere ulice, pročišćava ceste, osvježava ljudske umove. Tijekom kiše volim zarvoriti svoje oči, zatvoriti se u svoju sobu, gurnuti glavu kroz prozor i slušati. Slušati, osluškivati, razmišljati. Kiša stvara prekrasnu glazbu. Razbistri ti glavu, prodre u dušu. Tijekom kiše razmišljam o svom djedu. Nikad ga nisam upoznala, ali sam ipak napisala jako dug sastav o njemu iz vjeronauka. Nedostaje mi... Mislím da ćemo se jednoga dana susresti. Mislím o mojoj baki, njenoj smrti, još je živa, ali se bojím. U redu je bojati se jer to znači da imaš što izgubiti. Ja se stalno bojím. Tijekom kiše razmišljam o Njemu. Čuje li me On? Vidi li me? Odrasla sam u poštenoj, pristojnoj, kršćanskoj obitelji. On je za mene oduvijek postojao, ali postoji li On uopće? Bojím se da će me ta vjera jednog dana napustiti. Tijekom kiše plačem zbog svojih problema i nesigurnosti. Svi se moramo isplakati ponekad. Volím plakati. Tada izbacím sve iz sebe te se poslije osjećám mnogo bolje. Tijekom kiše slušám tužnu i umirujuću glazbu. Ljudi bi mislili da sam luda zato što obožavam kišu, plakanje i sve to. Vjerojatno i jesám. Volím kišu jer tijekom kiše proživljavám pročišćenje. Razbistrim misli, očistím srce. Tijekom kiše se ne pretvaram, ne trpím, ne skrivám se. Zato volím kišu. To je moja priča o kiši.

Ja sam tip osobe koji previše razmišlja o svemu. To te polako izjeda iznutra, ali kada se pojavi prilika kao što je kiša, tada možeš razmišljati na glas. Svatko ima svoju priču o kiši. Svačija završava s onim „nakon kiše uvijek dolazi sunce“. No, je li to uistinu tako?

Pluton 26112

8.r.

Moja sobica - moja slobodica

Kakav naporan dan! Danas smo na tjelesnom trčali šest minuta. Nakon toga na satu vjeronauka otišli smo u crkvu. Jako smo puno hodali. Uh, jedva čekam večer. Na miru ću spavati u svojoj sobi, tamo se jedino mogu opustiti. U njoj je tako tiho i mirno, u njoj čak i mogu napisati domaću zadaću.

Imam jedan mali stolić na kojem pišem domaću zadaću. Na njemu se nalazi: lampa, sat i mala kutijica. Ima i ladicu. U njoj držim knjige za školu. Na podu se nalazi veliki ružičasti tepih. U sobi mi se još nalazi i jedan veliki plavi ormar. Također imam i zidnu lampu koju mi je mama kupila u Zagrebu. Skoro sam zaboravila na krevet. Krevet mi je tako mekan, velik, a da ne govorim koliko je udoban. Na njemu je jedan jastuk na kojem spavam. I još tri mala koje su mi darovale sestre. Krevet je cijeli oblijepljen naljepnicama.

Tako izgleda moja soba, ali ima još puno vremena dok ne idem u nju spavati. U njoj se jedino mogu odmoriti nakon napornog dana. U njoj sam najsigurnija jer se u njoj osjećam udobno i sigurno. To je moja sobica, moja slobodica.

Andeo 14085

5.r.

PREPELICE

Kuco...

Ništo pućpuriće iz gore,

a puste me pl□že more.

U smrikvi se nova glasa.

Ovu neću dok ne stasa,

već su dvi-tri oko pasa.

Kroza šušanj žaba,

sve će jih operušat baba.

Doma me grubo štrapaca,

ma isto se na posal baca.

Digla je od perja dva tri sloja,

odma se je vidilo - ima loja.

Tumbali smo jih na komin.

Pritile su se dugo pekle,

a sline su na justa tekle.

HVASTALO54321 VIII. r.

pl□ža – proplanak u makiji

DI GRE OVI SVIT?

Di gre ovi svit?

-Teško je reć ti.

Di igre ovi svit?

-Do tamo di raste vječni cvit.

Di igre ovi svit?

-Ispričat će van neki mit.

Di gre ovi svit?

-Reć će van samo čovik sit.

Di igre ovi svit?

-Ko zna što će bit?

I, zadnje što ću reć,

di igre ovi svit,

ne znan ja, a ni vi.

LEOPARD99999 VIII. r.

DESPET

Kad čoviku namjerno kapunjeru batiš,

kad mu za despet kokoše latiš,

on ti pri kuću doje i nikako da poje.

Materi ti se potuži, a ona se bidna rastuži.

Ti jopet fremat ne možeš i nećeš,

Za despet mu na pižul svašta mećeš.

Uzvereš mu se žvelto na krišu,

I to sad na jutu prišu,

tuka ti poč na granu višu.

Despetozan se nema fala,

Ma ti je mater skoro u afan pala.

ZARA77888 VIII.r.

DA SAM SLIKARICA

Da sam slikarica,
sve bi bilo šareno,
sunce bi bilo zeleno,
a nebo crveno.

Po zgradama bih cvjetove risala
i nijednu grešku ne bih brisala,
automobili bi bili dugine boje
i sve bi te boje, bile samo moje.

Osjećaje djece bih bojila,
sve bih boje redom brojila,
moja boja nikad ne bi nestala
jer je ne bih nikada bojiti prestala.

LAVICA 45328 4. r

Novinarski radovi OŠ

Razmišljanja o Malome princu

S PUTOVANJA U BAVARSKU Ludwigovi dvorci

Hajdukovci u Korčuli

RAZMIŠLJANJE O BUDUĆNOSTI Imam već četrnaest godina

Što smo radili u Splitu?

Ekskurzija

BILI SMO U VUKOVARU Mjesto bolnih pitanja

Razmišljanja o Malome princu

Odakle da počnem? Mogla bih napisati kako me ovo djelo dirnulo ili da me zaintrigirala piščeva uporaba prenesenog značenja, da sam zadovoljna lakoćom čitanja kao što to inače napišem? Mali princ je više od knjige ili bajke. Kad sam bila malena djevojčica, uvijek bih se igrala sa svojom sestrom. Pretvarale bismo se da smo princeze. Kapa je bila naša tijara, a dekice koje bismo omotale oko struka najljepše haljine i onda smo - počele odrastati. Kapa je postala kapa, a dekica dekica. Otvorile su nam se oči? Svijet se tako naglo promijenio u mojim očima, odrastao je sa mnom. Postao je ružan, okrutan i grub, a činjenica je da je mali princ nevine duše i čista srca, da je to dijete u svakome od nas, kao nekakav anđeo čuvar, štiti me. Jer sada znam da bez obzira koliko se promijenila ili odrasla, mala princeza Lucija je uvijek tu sa mnom.

Cijelo djelo zapravo govori o ljudskom životu i onome što je u njemu bitno. Svi likovi predstavljaju nešto različito. Mali princ predstavlja dijete u nama i naš duh, ruža je zapravo ljubav, a lisica mudrost, zmija predstavlja smrt, a pilot, to jest pisac, mi smo sami. Kako bih to mogla objasniti? Mali princ predstavlja naš duh, a ostale su stvari i potrebe materijalne. Dakle, mi sami, pilot, ne možemo odlučiti što naš duh zahtijeva i tako upotpuniti svoj život nalazeći istinsku sreću putem ljubavi i dobrote. Pisac nas upozorava na to da ako ikada sretnemo maloga princa da budemo strpljivi i ljubazni s njim. Gledajući to u prenesenom značenju, upozorava nas na to da ako nam ikada ponovno u posjet dođe dijete koje smo bili, da ga prepoznamo i sačuvamo. I naravno, za odrasle da budu pažljivi i strpljivi s djecom.

Djelo završava smrću maloga princa. Umro je zbog zmijina ugriza. Ugrizla ga je navečer, na mjestu gdje je prije godinu dana pao. Otišao je na svoj planet zbog svoje ruže. Sa sobom je ponio i svoju ovcu te brnjicu, no pilot je zaboravio nacrtati kožnati remen pa se svaki put kad

bi pogledao u nebo prepuno smijuljavih zvijezda zapitao je li ovca pojela prinčevu ružu.

Završetak pripovijetke Starac i more ima neke sličnosti s ovim završetkom. I starac i princ su nađeni kako leže na tlu. Mislim kako sama činjenica da je starac starac, a mali princ dijete ima dosta veze s njihovim odnosima prema smrti. Mali princ, znatiželjan i blag, ne boji se smrti jer je u svom malenom, ipak je sve kod njega tako, životu dobio sve što će čovjeku ikada trebati. Zmija je okončala život maloga princa, ali njen otrov nije glavni uzrok njegove smrti, već ljubav prema ruži. On je toliko volio svoju ružu koja mu je nedostajala da je jednostavno morao biti s njom. Čak i ako je to značilo da mora umrijeti kako bi je zaštitio. Starac je učinio nešto slično, borio se do posljednje snage kako bi zaštitio svoj ulov. Iscrpljen, izgubio je ribu, ali je dobio svoju bitku.

Ljubav je tjerala princa da se vrati kući. Ljubav mu je davala vjeru, nadu i snagu. Ljubav pobjeđuje sve. Sviđa mi se što je pisac odlučio da baš cvijet predstavlja ljubav jer je briga o cvijetu dosta slična brizi o tom prekrasnom i krhkom osjećaju. Ljubav, baš kao i cvijet, treba zalijevati povjerenjem, štiti odanošću, obasipati dobrotom i čuvati iskrenošću ako želimo da uistinu raste i bude sve veća i ljepša. Mali princ se nije bojao smrti jer je znao da ga čeka bolje mjesto i da je u svome kratkom životu spoznao sve bitno. Imao je prijatelja, ružu i znao je životnu tajnu zbog koje je zatvorenih očiju i otvorena srca učinio svijet boljim mjestom.

Pluton 26112 8.r.

Ludwigovi dvorci

(reportaža)

Krenuli smo prema zagrebačkom autobusnom kolodvoru u ranu zoru. Kolodvor je bio pust, prazan. Nije ni čudo, tko uopće putuje tako rano? Poslije se pokazalo da su svi već bili u autobusu, mirno su sjedili i čekali polazak za Bavarsku. Iako sam dobio najgore mjesto (između dva para s djecom), sjeo sam bez puno prigovaranja.

Nakon dva sata vožnje bio sam već rubu živaca zbog djece oko sebe. Stalno su nešto govorila, pjevala, tražila... ne razumijem kako ne mogu sjediti mirno kao ja, iako bih već trebao na... Bilo je nešto čudno u vezi s tom mojom potrebom. Na skoro svakoj tabeli na autocesti, uz ime grada ili mjesta pisalo je *zahod*, zbog čega sam bio sretan i pun nade. Nažalost ispostavilo se da *zahod* na slovenskom znači nešto posve drugo.

Napokon smo stali... Malo se odmorili, osvježili i nastavili putovanje. Nakon Slovenije, stigli smo u Austriju, te prošli kroz Karavanke, najveći tunel u Europi. Iako je puna prirodnih znamenitosti i ljepota, u Austriji smo se kratko zadržali, tek toliko da se naš vozač, a i mi, okrijepi i odmori. Moji su zaključili da su tu popili najskuplju kavu na svijetu, svaka je koštala 4,5 eura! Račun je bio vrijedan da ga se sačuva.

Gdje je više ta Bavarska?!

Mislio sam da je krajnje vrijeme da dođemo do odredišta. Zaista, uskoro sam ugledao granicu s Njemačkom. Uzbuđenje je raslo.

Prvo smo otišli u Munchen, u dvorac Nymphenburg kojeg je izgradio Ludwig II. (kao i ostale dvorce koje ćemo posjetiti). Široki dvorac pokraj jezera izgledao je veličanstveno. Prošli smo njegovim brojnim prostorijama. Najviše mi se svidjela dvorana za balove. Na zidovima i stropu su umjetnine poznatih majstora, a na podu veliki crveni tepih. Raskošan dijamantni

luster ukrašen dragim kamenjem visio je sa stropa. Na izlasku smo kupili suvenire i nastavili dalje. Posjetili smo ostale znamenitosti grada: Marienplatz, ogromni trg u središtu grada prepun trgovina, Muzej BMW-a i crkvu Frauen Kirsche, koja mi se posebno svidjela. Legenda kaže da je tu vrag stao nogom, te da je tako ostavio svoj otisak. Izbezumio sam se kada sam vidio da moje stopalo savršeno odgovara njegovom. Zaključio sam da vrag ima broj stopala 44, a možda i slične cipele kao i ja.

Došavši u hotel, odmah sam legao u krevet i zaspao.

To je prva od stvari koje sam naučio o Njemačkoj: ovdje je sve točno i na vrijeme.

Zavšivši s doručkom, sjeli smo u autobus i - pravac u dvorac Neuschwanstein! Izgrađen na impozantnoj stijeni, ostavio me je bez daha. Do dvorca se moglo i kočijom, ali zbog gužve koja se stvorila dolaskom brojnih turista, nismo mogli čekati i riskirati da zakasnimo na obilazak. To je prva od stvari koje sam naučio o Njemačkoj: ovdje je sve točno i na vrijeme. Pomislio sam kako je sreća za mene što nisam Nijemac, sve radim u zadnji tren!

Nakon dvadesetak minuta penjanja, stigli smo do ulaza. Zadihani i umorni, ali na vrijeme! S razgledavanjem smo započeli ispred dvorca, obilazeći velike šarene vrtove, koji ga okružuju sa svih strana.

Prva prostorija je hodnik izgrađen od umjetnih stijena. Poslije smo ušli u dvoranu za ples, na koju se nadovezuje kraljeva soba s dva para skrivenih vrata. Tko zna koje tajne sve skrivaju... Prekrasan kraljev krevet s baldahinom četiri graditelja gradila su 14 godina! Baš me zanima je li i udoban koliko je lijep. Nažalost, isprobavanje je zabranjeno, kao i pristup ostalim prostorijama.

Uz večeru u restoranu naučio sam da je Njemačka, osim po nogometu i automobilima, poznata i po kobasicama te pivu. Kobasice sam probao, ali pivo nisam smio. Samo sam se slikao s čašom u ruci... za uspomenu.

Zakoračivši unutra, shvatio sam zašto su ga svrgli s trona i vjerojatno ubili (iako nikad nije dokazano)

Nakon doručka smo se spakirali i odjavili iz hotela. U povratku prema Hrvatskoj planiramo posjetiti otok u srcu jezera Chiemsee na kojem se nalazi dvorac Herrenchiemsee zvan „bavarski Versailles“. Razočaralo me što su fontane bile zatvorene zbog obnove pa ih nisam mogao vidjeti. Čim smo ušli u dvorac, opomenuti smo da se kazna za fotografiranje naplaćuje 500 eura pa sam na brzinu spremio mobitel u džep. A baš sam ga bio pripremio...

Dvorac je na ulazu vrlo skučen te prepun slika kralja Ludwiga. Zakoračivši unutra, shvatio sam zašto su ga svrgli s trona i vjerojatno ubili (iako nikad nije dokazano). Ušavši u „prostoriju tisuću zrcala“, čak sam i ja pomislio da je bio lud. Nije bilo ničega osim stotine zrcala i 50 slika koje su bile po stropu i zidovima.

U sljedećoj sobi nalazi se Ludwigov tron. Vjerovali ili ne - to je krevet! Da, veliki zlatni krevet. Ali to nije najluđe od svega. Činjenica je da je u cijelom dvorcu proveo samo 6 dana, a gradio ga je godinama i potrošio toliko da su ga morali maknuti s vlasti jer je posuđivao novce (guldene) gdje god je stigao.

Iduća soba koja se nastavlja na ovu, kraljeva je blagovaonica. Najvrjednija stvar u toj sobi je stol koji se mogao podizati i spuštati uz pomoć dizala, malo je drugačije nego što izgleda danas, ali ipak pravo pravcato dizalo!

Ostale prostorije nikad nisu bile dovršene. Jedino što se moglo vidjeti su cigle i cement. Budući da je ostao bez novaca, a i bez vlasti, ne čudi da dvorac nije dovršio. Kad su Ludwiga proglasili ludim, poslali su ga u kućni pritvor. Tamo je i nađen mrtav skupa sa svojim liječnikom koji ga je „čuvao“. Jedva da je imao četrdeset godina. Baš šteta.

Vratili smo se brodicom do autobusa i krenuli prema Zagrebu. Put sam do Zagreba prespavao. Probudio sam se tek na zagrebačkom kolodvoru. Žamor na poznatom jeziku vraćao me u

stvarnost. Nisam se želio razbuditi, samo da se što prije dohvatim kreveta. Ah, sjajno je otići na spavanje kada znaš da ujutro možeš spavati koliko hoćeš!

LABUD 12345, 8. razred

Hajdukovci u Korčuli

(intervju)

Danas su Korčulu posjetila tri igrača Hajduka, Frane Vojković, Anthony Kalik i Barry Hamza. Došli su u Korčulu radi snimanja Hajdukovog kalendara za 2017. godinu. Dok su se svi fotografirali, gurali i tražili autograme, ja sam skupio malo hrabrosti i ispitao jednog od igrača. Prvo sam prišao Anthonyju Kaliku, ali on mi je rekao da pitam Vojkovića. Zašto? Zato što on od sve trojice najbolje govori hrvatski.

Evo što sam doznao:

- Kakav je osjećaj igrati na Poljudu?

Izvrstan, najbolji osjećaj je kad je stadion prepun ljudi.

- Što misliš, koje će mjesto Hajduk ove godine zauzeti u hrvatskoj ligi?

Mislim da ćemo biti treći, iza Dinama i Rijeke.

- Planiraš li prijeći u neki drugi klub?

Za sad ne. Ostat ću u Hajduku i zabijati golove sve dok mi neki stvarno odličan klub ne da odličnu ponudu.

- Kako si došao baš u Korčulu?

Poslali su nas iz kluba da skupa s djecom, s navijačima, snimimo Hajdukov kalendar za 2017. godinu. Znao sam da će biti odlično.

- Znači li to da ti se sviđa na Korčuli?

Korčula je prekrasna, već sam jedanput bio na ljetovanju.

- Bi li se volio opet vratiti ovdje?

Da i hoću!

Bilo mi je veliko zadovoljstvo razgovarati sa jednim pravim Hajdukovcem, a nadam se da je i vama bilo zanimljivo.

REX 54321, 6. razred

Imam već četrnaest godina

(članak)

Je li ovo najbolje razdoblje moga života? Velike odluke su preda mnom. Još uvijek sam neodlučan. Na ovom križanju odabir je važan i presudan. Ne znam što bih htio raditi u budućnosti, ne znam hoće li moja budućnost biti dobra ili loša? Hoću li biti zadovoljan sa svojim životom? To, naravno, ovisi o meni. Ne može mi nitko reći što je najbolje za mene, jer oni ne razmišljaju kao ja. Uvijek je bolje samostalno izabrati.

Mašte više nema, nestala je

Dok sam bio dječak, imao sam hrpu zanimanja koje sam htio raditi kao svoj posao, u budućnosti. Bilo je tu raznih želja... arheolog, nastavnik, čak i direktor zavoda za zapošljavanje. Tada sam valjda imao veće ambicije ili samo bujniju maštu. Možda mi je ta mašta mogla pomoći u odabiru mog životnog puta..., ali te mašte sada nema. Ona je otišla zajedno sa mojim djetinjstvom, pregažena vremenom, počinje blijedjeti dok potpuno ne nestane.

Biti zapamćen ili ne?

Htio bih u budućnosti ostati zapamćen od šireg kruga ljudi. Je li to čovjekov cilj? Ostati zapamćen od što šireg kruga ljudi? Čovječanstvo pamti samo ljude koji puno postižu, ali postoji velik broj ljudi za koje se ne zna. Ljudi koji su obični kotačić u mehanizmu koji pokreće čovjekov svijet. Važno je naglasiti da bi bez tih kotačića mehanizam stao. Mali ljudi puno vrijede, ako rade kao jedan. Poznati ljudi su neprocjenjivi, a manje poznati su nužni. Da je lako biti zapamćen, svi bi bili zapamćeni. Ljudi zanemaruju važnost onih neprimjetnih, a nužnih. Poštivanje takvih ljudi potisnuto je idealom "većeg" čovjeka. Bi li ja, četrnaestogodišnjak, morao već početi pridonositi čovječanstvu? Na koji način? Najlakši ili

onaj koji me najviše privlači? Poanta je da je onaj koji me najviše privlači, ujedno i najlakši. Tu imam mali problem jer ne znam koje je zanimanje privlačno za mene. Svaki izbor propitkujem, ali jesam li u poziciji biti izbirljiv? Moram žrtvovati dio života u kojem mogu najviše uživati, kako bih bio sretan u budućnosti. Je li vrijedno toga?

Što pokreće čovječanstvo?

Nema sreće bez žrtvovanja, valjda se isplati. Možda je cijelo školovanje proces proizvodnje ljudi koji će pokretati ovaj svijet? Možda nam je ovaj cijeli sistem nametnut kako bismo radili za čovječanstvo? Zaključak ovog dubokog monologa je da su ljudi *kotači* koji pokreću čovječanstvo, kako bi svima bilo dobro. Što više postigneš u životu, tvoj se kotač okreće brže, sve dok se ne prestane vrtjeti. Onda će biti zamijenjen boljim kotačem, koji će nastaviti pokretati ovo čovječanstvo.

Repriza99999, 8. r

Što smo radili u Splitu?

(izvješće)

Učenici od petog do osmog razreda naše škole su u subotu, 12. prosinca, posjetili Hrvatsko narodno kazalište u Splitu i gledali balet Orašar.

Put je počeo na autobusnom kolodvoru u 7:30. Išli smo trajektom iz Dominča do Orebića, pa dalje do Stona, preko granice do Neuma, pa sve do Splita. U Splitu smo napokon stali i odmorili.

Stali smo u *Cityja* da se malo razgibamo i nešto pojedemo. Svako je krenuo svojim putem, sa svojom grupicom. Neki su pošli na *pizzu*, neki u otmjene restorane, a neki u dućane. Meni se najviše svidjelo klizalište.

Na klizalištu je bilo mnogo ljudi, a ulaznica je koštala 30 kuna. No, za taj dobar osjećaj je vrijedilo toliko potrošiti. Vratimo se mi klizalištu i klizačima. Baš i nisu bili neki pravi klizači jer su uglavnom padali ili su se zabijali jedni u druge. Ipak, neki među njima su klizali kao da su rođeni na ledu. Sve u svemu, na klizalištu je bilo super!

Prije baleta smo se trebali još malo opustiti, pa smo mi, većina djece, pošli u lunapark. Kuća strave ove godine nije bila toliko strašna, ali to je možda zato jer sam i ja stariji. Labirint s ogledalima je bio stvarno dobar, par puta sam udario u staklo, bilo je super. Četiri minute sam tražio izlaz i na kraju ga jedva pronašao. Autići koji se sudaraju su, kao i uvijek, bili fenomenalni, neke se stvari ne mogu opisati riječima. Pođite i uvjerite se.

Kad smo se jedva odvojili od lunaparka i došli na odredište, svi smo bili uzbuđeni. Neki od nas će prvi put zakoračiti u Hrvatsko narodno kazalište!

Jedva smo našli put do svojeg sjedala. Bio sam jako sretan jer sam bio u loži i to na drugom katu.

Počela je predstava, utišavali smo jedni druge. U kazalištu je zavladała jedna posebna atmosfera kakvu bi svaki nastavnik htio na svom satu. Plesači su izgledali kao igračke iz bajke. Iz svoje lože sam mogao vidjeti orkestar. Glazbu za „Orašara“ je skladao Petar Iljič Čajkovski. Bilo je prekrasno.

Nakon završetka izašli smo ispred kazališta. Svatko je pošao u svoj autobus i krenuli smo nazad. U Orebiću smo čekali trajekt poslije ponoći.

Nije lako iz Korčule poći na balet u Split!

HELENA20704, 6. razred

EKSKURZIJA

Kod kuće dosadan muk, a kroz prozor se vidi samo tama. Ne znam što mi je, ali ne mogu spavati, jedva čekam da dođe vrijeme za moj put s prijateljima. Napokon, dočeka sam i taj trenutak. Na kolodvor sam stigao među prvima, a malo nakon toga i svi ostali. Uključivši se u autobus, otišli smo do Vele Luke gdje nas je čekao brod „Korčula“ koji nas vozi prema Splitu, tek početku mog dugog putovanja. Tri sata putovanja na moru je bilo odlično jer sam s prijateljima igrao društvene igre. U Splitu nas je čekala Marija, naša vodičkinja, s kojom smo se vrlo brzo upoznali i svima je postala jako draga. Tog dana smo se vozili prema Plitvičkim jezerima. To je nacionalni park u Hrvatskoj, čak i najstariji. Prema Plitvicama smo otišli kroz tunel Sv. Rok, jedan od najdužih. Prije tunela su se vidjeli samo otoci, more, planine i obala koju je bura jednostavno pojela. Na tom dijelu nema više mnogo biljaka, već je samo bijeli kamen. Poslije tog tunela koji je dug pet kilometara, sve se promijenilo, više nije bilo za vidjeti tragove jake bure, sada se moglo vidjeti drveće, brežuljke, lijepo, ali za nas Dalmatince čudne kuće, ovce, krave i koze. To što sam vidio, moglo je značiti samo jedno - da smo stigli u Liku, najljepši dio Hrvatske, po mom mišljenju. Lika je lijepa zimi kada je sva bijela od snijega, ljeti i u proljeće kada je sva zelena i na kraju kada je sva u žutoj, crvenoj i smeđoj boji, a to je tijekom jeseni. Malo prije Plitvica vidjeli smo velike sive oblake, a ako se dobro zagledaš, mogao si vidjeti i kišu. Ta činjenica da je na Plitvicama kiša i da nećemo moći vidjeti sve njihove čari, rastužila nas je. Na Plitvicama se nikome nije svidjelo zbog jake kiše. Kad smo stigli natrag u autobus, svi smo bili mokri pa smo bili ljutu na oblake što nas nisu pustili da razgledamo park. Nakon puste kiše uputili smo se prema hotelu koji je bio u Oroslavlju. Putujući prema tamo, prošli smo kroz Karlovac. Svi smo čuli da je Karlovac smješten na četiri rijeke pa smo svi gledali kroz prozor misleći da je Karlovac vrlo lijep, ali smo se tu iznenadili. Karlovac je jedan običan grad pun zgrada koji uopće nije lijep, te zgrade su pune grafita i vrlo puste. Kad smo stigli u hotel, svima je već svega bilo dosta. Nakon što smo se smjestili u sobe, otišli smo na večeru. Taj dan je bio jako dosadan, ne samo

meni nego i svima ostalima. Nakon tople noći otišli smo prema Mariji Bistrici. To mjesto me je zadivilo, vrlo je lijepo i puno dobrih ljudi. Otišli smo posjetiti svetište i crkvu u Mariji Bistrici. Vidjeli smo crkvu koja nije kao i ostale crkve, ona je vani na otvorenom. Klupe su vani, čak je i oltar bio vani. Kad smo stigli tamo, došli su vojnici i policajci iz cijele Hrvatske na svečanu euharistiju. Dok su se oni pripremali, mi smo otišli na brijeg koji je nasuprot oltaru crkve. Na brijegu je 14 postaja koje je Isus Krist prošao prije svoje smrti. Nakon nekoliko sati u Mariji Bistrici otišli smo prema Muzeju Seljačke bune. Tamo smo sve saznali o Matiji Gupcu i o Seljačkoj buni. Tamo je bilo vrlo zanimljivo. Na polovici našeg putovanja otišli smo u Zagreb. Do Zagreba smo vozili autocestom. S obadvije strane moglo se vidjeti samo ravna polja, a na njima nigdje zelenila, samo zlatna boja suhe trave, a kad prestanu te ravnice, vide se velike planine. U Zagrebu smo vidjeli velike zgrade, ali za razliku od Karlovca, te zgrade su bile mnogo ljepše. Vidjeli smo mnoge lijepe parkove tijekom vožnje Zagrebom. Kad smo stigli u park Maksimir i u Zoološki vrt grada Zagreba, vidjeli smo razne životinje koje u prirodi nećemo imati prilike nikada vidjeti. Vidjeli smo gmazove, ribe, sisavce, vodozemce i ptice pa čak i neke beskralježnjake. To je bio prekrasan i nezaboravljiv doživljaj u mom životu. Kad smo otišli u razgledavanje grada Zagreba, nismo imali mnogo vremena pa smo sve obišli nabrzaka. Vidjeli smo Trg sv. Marka i crkvu sv. Marka, mjesto gdje se odvijala radnja u pripovijetci Augusta Šenoa Zlatarevo zlato. U Zagrebu mi se jako svidjelo i ponovno bih otišao u obilazak. Nakon Zagreba smo otišli u Krapinu gdje smo vidjeli krapinskog pračovjeka. Tamo je bilo vrlo zanimljivo i vrlo poučno, ali za nas baš nije bilo lako za razumjeti. Bilo je malo preteško za našu dob. U Krapini bih bio ostao cijeli dan, ali je trebalo ići u Varaždin. Čuli smo da ćemo u Varaždinu ići na groblje i svima je to bilo jako čudno. Ali kada smo stigli na groblje, svi smo se začudili i upitali se kako groblje može biti tako lijepo. U obilazak Varaždina smo otišli u popodnevnim satima. Bilo je prekasno. Vidjeli smo mnogo kamenih anđela po ulicama jer su anđeli simbol Varaždina. Vidjeli smo ljude koji su obučeni u zanimljive kostime. Mislili smo da su maškare uranile, ali smo saznali da se tih dana u Varaždinu održava Špancirfest. Kada dođe Špancirfest, između maškaranih

parova biraju se oni najljepši te dobivaju nagradu. Varaždin je bio zadnji dio našeg putovanja i toga smo bili jako dobro svjesni. Zadnjeg dana smo iz Oroslavlja otišli prema Zadru. U Zadru smo imali ručak koji se nikome nije svidio. Nakon ručka smo otišli u zadnji muzej na našem putu, a to je bio Muzej iluzije. Nakon odlične zabave u Muzeju, brzo smo otišli prema Splitu gdje nas je čekao brod kojim smo morali otići na mjesto gdje smo započeli naš zanimljivi, poučni i zabavni put. Otišli smo prema Veloj Luci, a zatim pjevajući, ali ipak malo tužni, prema našem mjestu gdje su nas čekali roditelji s braćom i sestrama. Ovaj izlet po svojoj lijepoj zemlji Hrvatskoj bih ponovio još mnogo puta.

Lopta 13579

Mjesto bolnih pitanja

(reportaža)

Dok smo putovali iz Đakova prema Vukovaru, promatrala sam bezbrižno krajolik oko sebe, ravna polja kukuruza i ptice koje su ih u jatima nadlijetale. Potpuna suprotnost mome moru i stijenama.

Iz misli me probudio glas vodiča obavještavajući nas da smo stigli. Već izlazeći iz autobusa, osjetila sam tugu u zraku. Ako i nisi znao ništa o povijesti Grada Heroja, mogao si osjetiti da to više nije isti grad kakav je bio nekad, usprkos životu koji teče na njegovim ulicama.

U Vukovarskoj bolnici tuga s ekrana prešla je i na nas

Na samom ulazu u bolnicu obješen je veliki crveni križ s rupama, podsjetnik na bombardiranja tijekom Domovinskog rata. Unutra nas je dočekala kustosica i počela nam govoriti o današnjem radu bolnice. Zatim smo pogledali film o velikosrpskoj agresiji na Vukovar. Žalosno je bilo gledati tolike nedužne uplakane ljude koji ne znaju da su im to zadnji trenuci života. Sva ta tuga s ekrana prešla je i na nas i mnogima su na oči navrle suze. U grobnoj tišini prošli smo uskim prolazom do glavnog hodnika na kojem se odvijao život većine ranjenika te kobne 1991. Na velikom zidu punom rupa i oštećenja ispisana su imena svih poginulih. Pun zid imena...

Kustosica nam je nastavila govoriti o ratu provodeći nas kroz male sobe u kojima su liječnici ljudima pokušavali spasiti život. Sada su tamo lutke umjesto ljudi. Ali lutke ne osjećaju bol, lutke ne čuju zvuk granata, lutke nisu svjesne...Obilazak smo završili u prigušenoj sobi s ogledalima i crvenim svijećama u sredini. Čuo se glas Siniše Glavaševića: „Tko će čuvati moj grad, moje prijatelje? Tko će Vukovar iznijeti iz mraka?“

Pri izlasku iz bolnice svi smo bili neuobičajeno mirni i šutljivi.

Memorijalno groblje i mjesto pogubljenja na Ovčari

Memorijalno groblje na Ovčari nije mi izgledalo kao tužno mjesto gdje se ljudi nakon smrti pokapaju, već više kao park za odmaranje i druženje. Dojam se promijenio kad smo došli do 938 bijelih križeva od kojih svaki simbolizira civila koji je nedužno stradao. Najviše me pogodila činjenica da je najmlađa žrtva imala četiri mjeseca, dijete koje još nije ni počelo živjeti.

Na samom mjestu pogubljenja, pokraj spomenika podignutog 1998., zasađeno je 200 malih grmova koji simboliziraju 200 ranjenih civila i branitelja koji su prisilno odvezeni iz vukovarske bolnice i tu ubijeni u noći s 20. na 21. studenog 1991.

Kad sam ušla u Spomen-dom stradalima na Ovčari, napetost je postala gotovo opipljiva. U staklenim vitrinama ugrađenima u podu mogli su se vidjeti dokumenti žrtava, poneki privjesak ili poruka, dirljiva obiteljska fotografija koju je žrtva imala kod sebe u vrijeme pogubljenja. Iznad vitrina, na zidu, izložene su slike identificiranih žrtava. Najviše me dirnula slika šesnaestogodišnjeg mladića. Pred njim je trebao biti cijeli život, a ostalo je samo sjećanje. Kakav monstrum moraš biti da ubiješ nedužno dijete?

Na Trpinjskoj cesti bilo je groblje tenkova

U Memorijalnom domu na Trpinjskoj cesti osjetila sam poštovanje i divljenje prema momcima koji su iscrpljeni i bez velikog naoružanja, imali hrabrost stati pred srpske tenkove. Jedan od tih tenkova stoji u dvorištu Doma. Na njega smo se penjali i slikali ponosno držeći hrvatsku zastavu.

Za sve to vrijeme razmišljala sam o onom mladiću s Ovčare. I za vrijeme veselog fotografiranja kraj Vodotornja, koji je simbol otpora i pobjede u Domovinskom ratu, mislila sam na njega.

SJEĆANJA 10203, 8. Razred

Literarni radovi SŠ

Boginja

Kako preživjeti gimnaziju ili zašto Šenoa (ni)je bio u pravu

Zagađeno, a zlata vrijedno

Legenda o Stjepku

Kako bezbrižnije proživjeti život?

Jutro u bojama kiše

Izvan okvira

Boginja

Pred noge mi prosuše raj.

Ne bacajte bisere pred svinje.

Tako blještav, tako – taj,

A ja ne znam što bih s njime.

Na glavu mi staviše zlato.

Ruke su još crne, šporke.

Čitaoče, baš su zato

Moje riječi sada gorke.

Haljinu mi obukoše

Od blaga svakojaka.

Silom je navukoše

Preko nošnje prosjaka.

Daše mi sunce cijelo

Da me svijetli, da me grije.

Bolno sad je ovo tijelo

Jer za njega sunce nije.

Kao da poslaše me božanstva.

Žele me svojom dovijeka.

No, nisam ja iz Božjeg carstva.

Ja sam dijete čovjeka.

41953 AZRA 4.R SŠ

Kako preživjeti gimnaziju ili zašto Šenoa (ni)je bio u pravu

„Oj, budi svoj! Ta stvoren jesi čitav,/u grudi nosiš, brate, srce cijelo...“ Sjedim u školskom autobusu obrazom naslonjenim na ledeni prozor, otvorenim udžbenikom iz biologije na koljenima, sa slušalicama u ušima. Na repeatu slušam snimak svog vlastitog glasa kako recitiram prve dvije kitice one Šenoine pjesme koje sam trebao za danas naučiti napamet, u nadi da ću ih tako uspjeti zapamtiti.

Naravno da sam na to zaboravio. Bilo bi čudno da nisam - ovaj tjedan pišemo testove iz 4 predmeta. Zapravo, 5 predmeta, ali kratka provjera iz kemije se ne računa kao pismeni ispit (iako treba savladati četrdesetak stranica gradiva za pripremiti tih pet sudbonosnih pitanja), a da ne spominjem lektiru kojoj nisam stigao pročitati niti kratki sadržaj jer sam cijeli vikend učio biologiju i povijest.

„...Da, zbilja goni s uzglavlja te meka,/U sebični te zovuć svijeta boj,/Ma što te, brate, u životu čeka:/Ti budi svoj!...“ Gledam kroz prozor u snijegom prekrivene ulice. Kako izbjeći ispit iz njemačkog? No dobro, imam ga tek sedmi sat, valjda ću uspjeti smisliti nešto. Jedino što mogu napraviti u vezi toga je javiti se ispraviti trojku iz logike, za što sam učio još prošli ponedjeljak, ali me profesorica nije stigla ispitati, a do danas sam sve zaboravio. Morat ću sve to ponavljati, točnije, iznova učiti, preko ostalih satova.

„Oj, budi svoj! Znaj, tvoja glava mlada/Nebolike ti zlatne sanke budi...“ Šenoa mi se i dalje vrti na repeatu, a ja još ne znam drugu kiticu. U petom osnovne uspio sam zapamtiti jedan cijeli album TBF-a napamet, i još uvijek se sjećam svake pjesme. Kada sam prestao onako brzo pamtititi? Stižemo na stanicu. Tek sam sada shvatio da sam udžbenik iz biologije cijelo vrijeme držao naopačke. Savršeno.

Ne znam kako sam se našao u učionici. Očito sam se toliko izgubio u ponavljanju građe dišnog sustava. Beznadno buljim u test. Nadao sam se četvorki, no sad vidim da ne znam

odgovore na pola pitanja. Ništa čudno, s obzirom na to da se pitanja odnose na onaj dio gradiva koji je napisan sitnim slovima ispod slika, i u „želim znati više“ ulomcima, no trebao sam to predvidjeti! Nemam nikakve šanse za dogovaranje, dijelom jer nastavnica kruži po razredu kao lešinar, a dijelom jer je sastavila četiri potpuno različite grupe.

Opet sam u autobusu, na putu doma. Sjetivši se da sam neki dan izbrisao sve pjesme s mobitela jer su mi dosadile (trenutno se proklinjem što sam to napravio, ne znam što me taj dan spopalo), ponovo slušam Šenou. Nenajavljeno je cijeli sat ispitivala engleski i naravno, otvorila i mene. Pretpostavljam da se ne bih smio tužiti. Cijelu osnovnu me nikad nitko nije otvorio slučajnim odabirom, jer smo tad još uvijek imali papirnate dnevnik, a ja sam bio prvi u imeniku, pa je činjenica da me e-dnevnik voli vjerojatno karma na djelu. Ipak, nije završilo u potpunosti loše - uspio sam izvući dvojku, i izbjegao sam njemački. Nadalje, cijeli razred zaboravio je napisati esej (kad nam ga je uopće zadala?) pa se profesorica naljutila i cijeli razred ispitivala o lektiri koju nitko nije pročitao, osim možda ona dva štrebera iz prve klupe. Kad stignu sve to? Koliko imaju sati u danu?

„...Ko sivi soko uzvini se nada,/Al svijet je svijet, i ljudi tek su ljudi...“ Opet mi je pogled uprt kroz prozor, u one snježne ulice, iako svaki dan izgledaju manje više isto. Pjesmu na kraju nije ni ispitivala, a bio sam ju savršeno naučio preko velikog odmora. I to je moja sreća... Bar je prošao i ovaj dan. Što ono sve moram za sutra? Pročitati što više različitih kratkih sadržaja iz lektire, napisati esej, ponavljati povijest... i da, to je sve. Iako ne volim baš povijest, već sam se pripremio za test. Čak sam sve godine uspio naštrebati jer sam ih toliko puta napisao na papir i potom prepisao na još manji papir i tako iznova i iznova dok nisam bio zadovoljan veličinom šalabahtera. Sada mi više gotovo ni ne treba, no naravno da me to neće spriječiti da ga iskoristim, mada ni to nije garancija za uspjeh.

Zapravo, ništa nije garancija za uspjeh u ovoj školi. Počeo sam kupovati one knjižice za maturu na kioscima (novine koje dobijem uz njih dam svom prijatelju kojem trebaju za

herbarij). Odrekao sam se kampanjstva (i društvenog života) i zaista se trudim sve naučiti na vrijeme, ali to je jednostavno nemoguće. Previše je tih predmeta. Taman kad pomislim da mogu predahnuti, iznikne neki novi ispit, projekt, esej, lektira... Kao da nas se priprema za Potjeru, a ne za život. Još se sjećam 1. deklinacije iz latinskog, a ne znam što su režije, niti odakle dolazi novac. Bitno je da znam riješiti trigonometrijsku jednadžbu, ili što je sinegdoha. Da budem iskren, ne znam ništa od toga, jer nemam vremena učiti s razumijevanjem. Nekad se osjećam kao da nakon testa stisnem tipku „delete“ u mozgu, i sve zaboravim. Zna mi se dogoditi da mi već u trenutku kad počnem pisati test od treme i straha sve ispari iz glave. Imam osjećaj da samo propadam sve dublje i dublje u ovu provaliju zvanu gimnazija. Čemu sve to? Ima li to smisla? Odakle mi volja za dalje?

„...Ne kloni dušom, i da nijesi mlitav,/Put vedra neba diži svoje čelo!/Pa došli danci nevolje i muke,/Pa teko s čela krvav tebi znoj,/Ti skupi pamet, upri zdrave ruke,/I budi svoj!...“ E, moj Šenoa, kad bi to bilo tako lako, a i ti si plako': „O moj stole...“

KLOKAN 51199

3.razred SŠ

Zagađeno, a zlata vrijedno

Nije li baš žalosno
što ono oštećeno jest?
Uništavali smo, iako znali smo,
da naši postupci na to će se svest.

Ono nekada bijaše blago,
milo i čisto bez ijednog ožiljka.
Onako nevino, čedno i plaho,
a mržnja mu nije bila bliska.

Ono ne zamjera zalutalima.
Nit' se buni protiv nas.
U svojim čežnjama bijedno preostalima,
u svijetu oholom traži spas.

A mi ga zanemarili.
Ostavili ga umornog i ispaćenog.
Bez savjesti ljudi su ga ukvarili,
U zagađenoj zamci uhvaćenog.

A ono nas tužno, razočarano promatra.
Bespomoćno, ranjeno i ogorčeno.
Jer crni otrov rasprostranjen je kilometrima,

Odnosi život, a sve doima se zapušten.

Ono bijaše uplašeno
svim tim ljudskim zvijerima.
Razoreno, zaostalo i poraženo.
Nit' male pomoći
Ne smatraju se više vrijednima.

Primi zatim more obalu,
za njen ogoljeli kraj.
I snivahu skupa o čistoći u kanalu,
kao stari, zanemareni običaj.

Knjiga 65667, II. Razred SŠ

Legenda o Stjepku

Bio jednom princ Stjepko, princ jedne predivne zemlje s prijestolnicom u prekrasnom gradu. Njegov otac Zoran pošteno je vladao tim prostorima u kojima nije bilo gladi ni tuge. No svakoj sreći dođe kraj. Kralj Zoran teško se razbolio što rastuži cijelo kraljevstvo, a najviše njegovog sina. Stjepko je odlučio spasiti oca i pronaći lijek pa se počne pripremati za putovanje. Osedla on svoga zmaja te krene prema Klancu mudrosti. Dođe do klanca i upita staricu kako da nađe lijek za oca. Starica mu reče da mora naći četiri Tokmababe koje svojim tokmakom (maljem) kažnjavaju ljude. Četiri Tokmababe se nalaze na četiri strane svijeta, a on svakoj mora uzeti jedan zub. Ta četiri zuba mora posaditi u dvorskom vrtu te ubrati jabuku sa stabla koje iznikne. Ta će čarobna jabuka ozdraviti njegova oca.

Bez razmišljanja krene Stjepko najprije prema istoku i naiđe na prvu Tokmababu. Otme joj tokmak, izbije zub i uzme ga, ali se baba pobunila. To joj je naime bio jedini zub. Stjepko izbije zub svom zmaju i daje ga babi. Krene dalje prema sjeveru. Vjetrovi su ga skretali s puta, ali se on nije dao smesti te dođe do druge Tokmababe. Otme joj tokmak, izbije zub, ali je ona htjela dva zuba zauzvat pa ih Stjepko svome zmaju izbije i daje babi. Potom krene k zapadu, presretne ga oluja, ali ga nije spriječila. Dođe do treće Tokmababe, otme joj tokmak, izbije zub i daje joj zmajev. Krene Stjepko konačno i prema jugu. Sunce je jako ripeklo, ali ni to ga nije zaustavio. Dođe do posljednje babe. Otme joj tokmak, izbije zub, ali ona nije htjela zmajev, već Stjepkov zub. Izbije onda Stjepko sebi zub i daje ga babi. Vрати se na dvor svoga oca i napravi kako mu je starica rekla. Posadi četiri zuba u dvorski vrt. Odmah na tom mjestu iznikne stablo s prekrasnom, zdravom jabukom. Stjepko je ubere, daje je ocu, a otac odmah ozdravi. Stablo jabuke još je uvijek na istom mjestu, u vrtu starog dvorca, a narod govori da ima ljekovite moći i da liječi svaku bolest.

Tokmak 12345, 1. Razred SŠ

Kako bezbrižnije proživjeti život?

Ostani malo dulje, Sunce
Ostani malo dulje kod mene
Jer znaš da u noći istine se jave
Da tada um krivo skrene.
Ispod oblaka, ispod neba
Samo okrutna sja istina
Da ni dijete balon ne može držati
Da ni najhrabrijem nije draga tmina
Cvijet na zemlji sam dočeka led
Kroz krov stare kuće vidi se zvijezda
Lišće jesenje pločnik ukrasi
Crne lastavice napuste gnijezda
I Marilyn je nekad bila idol
A u očima joj je bila tuga
Neki misle da je lako
Neki na zemlji ostave duga
Kako do večeri ostati sretan
Kako u miru zaspati
Ni sova na boru ne zna
Kako miran u svom srcu biti
Povedi me, Sunce
Otpjevaj mi pjesmu plavu
Pokaži mi zvijedama popločan put
Polegni me na pozlaćenu travu
Od Mjeseca do zvijezda
Slušat ću tvoj glas

Možda onda nesretna duša shvati

Možda onda nađe spas

Ljudi su bića čudna

Oni životu traže smisao

Oni u trudu da budu oni

Često izgube svoju misao

Moraju li oči plave

Kada ostare imati bore

Mora li brod mladosti potonuti u more

Mogu li samo plesati

Samo osjećati ritam

Moram li ja ostariti

Mogu li samo plesati se pitam

Reci mi, Sunce

Ti si to već moralo vidjeti

Kako što bezbrižnije

Život proživjeti?

Valerija 14401, II. Razred SŠ

Jutro u bojama kiše

To jutro mama je uletjela u moju sobu vidno nervozna. Dok sam sporo otvarala oči, govorila mi je povišenim glasom. Nisam je baš dobro čula, a iskreno, nije me ni bilo briga. Bila sam jako umorna i jedva sam mogla razmišljati.

– Zakasnit ćemo! Probudi se, Paula, vrijeme je za školu! – vikala je. Nisam imala izbora. Ustala sam iz toplog kreveta i krenula prema ormaru s odjećom. Bože, kako mrzim jutro! Da bar škola ne počinje tako rano. Inače ustajem u sedam sati, ali danas sam bila jako pospana. Najvjerojatnije zbog glupe kiše. Slušala sam kako kapi udaraju o moj porzor kao da me žele isprovocirati. Vani su automobili žurili prema gradu. Sve je izgledalo tako tmurno i dosadno. Tamno nebo, tamne zgrade, tamno drveće bez lišća.

Kako nisam imala izbora, a mama je bila na rubu živaca, izašla sam iz kuće s kišobranom u ruci i torbom na leđima. Da bude još gore, ubrzo je počeo padati grad. Možda bih i ostala smirena do kraja ovog kišnog dana da nije prošao neki crni snobovski automobil i poprskao me vozeć kroz lokvu.

– *Idiote!* – viknula sam, ali on me nije čuo. Brzo sam se primrila shvativši da su me čuli drugi ljudi. Prišla mi je jedna žena, mislim da je imala tridesetak godina. Nosila je crni, poderani kaput. Nije ni kišobran imala pa joj je kosa bila mokrija od moje.

– Hej, curo! – vikne za mnom – dođi pomoći ću ti da se osušiš.

– Hvala, ali kasnim u školu – odgovorila sam. Htjela sam krenuti, no ona me nježno uhvati za ruku.

– Prehladit ćeš se, a zdravlje je na prvom mjestu – nasmiješi se tako milo da sam krenula za njom. Ona je, naime, živjela u ruševnom kućerku, no unutra nije prokišnjavalo i bilo je ugodno i toplo kad je zapalila vatricu. Dala mi je ručnik da se njime obrišem pa sam ubrzo bila potpuno suha. Žena mi je rekla da se zove Martina. Već dvije godine živi gotovo na ulici, no unatoč tomu bila je vrlo optimistična. Uživala sam u njezinom društvu, ali bilo je vrijeme da krenem u školu. Pozdravile smo se, zahvalia sam joj i krenula prema školi puna neke pozitivne energije. Na kišni sam dan gledala drugim očima.

Ne sjećam se koje sam opravdanje našla za svoje zakašnjenje, ali ni nastavniciin ljutit pogled nije mi pokvario raspoloženje. Nevjerojatno je kao ti jedno dobro djelo i jedna draga osoba mogu razveseliti dan. Martina jedva da ima krov nad glavom, a uživa u kišnom vremenu. Zapravo, uživa u svemu što joj život pruži. Zašto bih se onda ja, koja imam obitelj i dom, žalila na kišu i loše vrijeme? Bilo me pomalo sram zbog mojih prijašnjih postupaka i misli, ali od sada volim kišu. Volim tamno nebo, tamne zgrade, tamno drveće bez lišća. Volim jesenja jutra.

Različak 12345, I. razred SŠ

Izvan okvira

Je li to moguće?

Je li to samo mašta?

Može li biti stvarnost?

Pitamo se stalno.

Svaki sat, minutu, sekundu

s brigama se susrećemo.

Male ili velike,

o njima razmišljamo.

Posustajemo ili pobjeđujemo.

Moramo stati.

Pogledati oko sebe.

Vidjeti izvan okvira.

Uživati!

Škorpion 35110, II. razred SŠ

Novinarski radovi SŠ

Finili su Mare bali

Finili su Mare bali

Insoma su danas 9. 2. 2016. godine točno u podne finili pokladi. Ovo su godišće propjo bili škarči ili se meni to samo nikako paralo. Po crkvenemu kalendaru moraju se uputit odma posli Tri kraja, a ko je nama kriv da smo ovo godišće bili štufani, bez voje i nikako se movit i uputit. Ma ni se sad potriba kontreštavat kolo tega nego homo mi vidi kako su svi ti diskorsi ovega puta bili. Dunkle, na svrhu adventa i Vodokršća počinje vrime poklada i maškaravanja, bala i fešta. Kako to stare užance i diriti nalažu, vajalo je pervo inkonjito skupit vladu od maškarota i dečidat da se od poteštata vazme kjuč oj grada i da prida vlast u ruke maškara. To se i učinilo, na Pumat, bez puno pridike i konfužjuni. Poteštata je lipo pošteno prida vlast i zamoli da maškare vladaju gradon kako i on, a apozito kako to nalaže zakon, na pravdu Boga da kogod ne bi svršu u pržun. Vlada se od maškara, sa svojin šesnjin krajen, osvrnula na probleme i kazine u gradu pa je obećala da će sve čini lipo šesno da svo pućanstvo bude kuntento. Vladat će kad hi bude voja i kako hi bude voja, a apozito će gledat što god lipo izit i popit. Još ako bude mukte!

Svašta su nam obećali, kako to i naši pulitičari dobro znaju. Recimo da će Jadroliniji kupit još jedan manji katamaran koji će vozit isprid velikega i prosipa po moru murgu ili uje tako da in sempre bude bonaca pa in neće smeta šilokade za partit put Splita i nase. Penšjunatima su obećali da će jin kreši penšjun pa da se bidni mogu barengo u vrime poklada najist lipega mesa i još će bit abudance. Ako ih forši ćapa od tega štitikeca, moć će u špičariju dobit mukte uje od ričine za očistit čriva, ali moraju pazi da ne pritiraju jer bi hi pa mogla ćapa kagarela. Obećali su još puno tega ma to ćemo ostavit za drugi put.

Kako se je Dom kulture iliti bivšu Liburnu abandonalo i učinilo u uzgajališće pantagani nimaju se di čini bali i fešte vengo u *Malu kavanu-* gori u Potoku ispod čimatorja. Lipo je gori poč na maškarane bale, ali kako mi je pape pripovida, para se da fali oni dobri duh maškara stare Korčule. Ma nima veze, važno je da se užanca nastavje i da mi mladi isto volimo hodi u maškare. Najvažnije je da se činu dičje redute u nediju popodne i da se mala dičica skupa su nonama i mamama maškaraju i veselu.

I eto ti ga na, nismo se ni obadali, a došla je ultima od poklada- zadnji dan Krnovala. Svi su čekali kad će na Plokatu osvanu Krnoval i koga će ovega godišća ćapat pod bandiru. Učini se Krnoval, iznilo ga se najranije ka ni maške ni bilo po gradu i stavilo ga se na sri Plokate. A ujutro...Ma ko je ono? Koga pristavja? Hoće li se kogod ofendi? Da ni ovi, ma da ni oni? Pitanja su što kurjozni puk mori, a vladi od maškara je to najveći gušt. Sve se obaznalo u podne kad je uputi proces suđenja Krnovalu i njegov teštamenat. Bilo je smiha, veselja, ali kogod se i ofendi. Osudi se Krnoval za sve što je bi kriv, neki su ga provali obrani, ma on je vazda kriv i gotovo. Ali ni on ni osta dužan, ostavi je teštament i svakomu po štogod. Ovo godišće je bilo puno lipo jer su sva dičica i učiteji došli iz skule i onako lipo maškarani uveličali ovi naš stari i vridni običaj. Krnoval se užega na kraj mora *i finili su Mare bali*. Svi problemi i nedaće partili su skupa šnjn. Vlada od maškara povukla se u parlamenat i po užanci izila makarune i krafene.

A sutradan, Čista srida, pepel, korizma, pokora. Ma neka, do će nama opet naš lipi i šesni Krnoval. Veseli i zdravi bili!

Bonkulotović 12345,

4. razred SŠ

*Finili su Mare bali – došao je kraj objesti,
zadovoljstvu i zabavi*

insoma – na kraju krajeva, na koncu

propjo – baš, upravo tako

škarči – kraći

paralo – činilo

štufani – dosadni

diskorsi – razgovori

dunkle – dakle

užance – običaji

diriti – zakoni

inkonjito – tajno

dečidat – odlučiti

poteštat – gradonačelnik

apozito – baš

šesno – skladno

kuntento – zadovoljno

mukte – besplatno

kuntento – zadovoljno

hi – ih

murga – talog od ulja

šilokada – južina

nase – nazad

abudanca – izobilje

forši ćapa – stisne

štitikeca – tvrda stolica, zatvor

špičarija – samoposluga

ričina – ricinus

kagarela – proljev

abandunalo – napustilo

pantagane - štakori

vengo – nego

čimatorij – groblje

ćapat pod bandiru – zadirivati

ofendi – uvrijedi

kurijozni – radoznali

reduta – zabava pod maskama

Prijave

Samostalni scenski

Naziv	autor	izvodi	vrsta
Nevoja od tovara	- Izvor Oreb		
Pošla koka u dućan -	narodna		
Mamina briga	Anica Ana Kraljević		
Dobro sam, predobro	Sanja Pilić		
Kolende	Ivan Sardelić Krajević		
Nervozna mama	Sanja Pilić		
U lutkama spavaju priče	Dijana Ančić		
Legenda o vilama iz Žrnova	narodna		
Nema za mačke škole	Grigor Vitez		
E, baš hoću	Jadranka Čunčić - Bandov		
Muke po praznicima	Luči Farac		
Posebni roditelji	Igor Rajki		
Krijumčari čari	Igor Rajki		
Dvije tri o dječacima	Hrvoje Kovačević		

Skupni scenski

Naziv	autor	izvodi	vrsta
Dvor, Tovar	Ivan Žaknić		
Pravo nam budi	Dijana Ančić i kreativna skupina Pčelice		
Sveti Martin	Ivan Fabris		
Družba Pere Kvržice	Višnja Frković		

Lara Drušković radijska emisija

Franko Fabris radijska emisija

Rezultati: